

תת"ע 3353/04/16 - מדינת ישראל נגד וילקר רון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3353-04-16 מדינת ישראל נ' וילקר רון
תיק חיצוני: 90505007683

בפני מאשימה נגד נאשמים	כבוד השופט דן סעדון
מדינת ישראל	
וילקר רון ע"י עו"ד אנושי	

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה לבטל גזר דין שניתן בעניינו של הנאשם, תוך הותרת הכרעת הדין נגדו על כנה.

1. לנאשם נרשמה הזמנה לדין שעניינה נהיגה במהירות העולה על המותר (149 קמ"ש בדרך עירונית בה מותרת מהירות עד 60 קמ"ש). הדיון נקבע ליום 27.6.16. הנאשם לא התייצב לדיון ועל כן נשפט בהיעדרו.

2. הנאשם עתר לבטל את פסק הדין ולאחר שהתביעה הגיבה לבקשה דנתי בבקשה והחלטתי לקבל את הבקשה חלקית במובן זה שגזר הדין נגד הנאשם יבוטל תוך הותרת הכרעת הדין נגד הנאשם על כנה.

3. הנאשם לא השלים עם ההחלטה. הוא עתר לעיין בהחלטה מחדש ולמעשה עתירתו היא לקבל את בקשתו ככתבה וכלשוונה, היינו לבטל את פסק הדין כולו. בדיון שהתקיים בבקשה ציין ב"כ הנאשם כי הנאשם לא זומן כדין ולא קיבל את חומר הראיות ועל כן הוגן וצודק כי יהיה לו יומו בבית המשפט. מנגד טוענת התביעה כי הנאשם זומן כדין להתייצב לדיון. ההזמנה חזרה בציון "לא נדרש" המהווה המצאה כדין ועל כן אין מקום לפתוח בשנית את ההחלטה המבטלת רק את גזר הדין, במובחן מפסק הדין כולו.

דין והכרעה

4. לאחר ששבתי ושקלתי את טענות הצדדים החלטתי לקבל את הבקשה ולבטל גם את הכרעת הדין. הכלל לעניין מסירת ההזמנה לדין הוא "כי חזקת המסירה, הקבועה בסעיף 44 לתקסד"פ, חלה **הן על עבירות קנס, והן על "עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או**

ניזוק רכוש". בהתאם לכך, חלה חזקת המסירה גם על העבירה שיוחסה למבקש, קרי, עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה" (רע"פ 3202/16 אבי בן נחום נ' מדינת ישראל (18.5.16)).

5. חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת כי רואים את ההזמנה לדין כמי שהגיע למענה, היינו לידי הנאשם, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת "אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל". בהתאם לאמור, העובדה שאישור מסירה נשלח למענו - עליו אין חולק - של הנאשם וחזר בציון "לא נדרש" מהווה לכאורה זימון כדין לנאשם. אלא מאי? ראשית, טוען הנאשם בתצהירו כי לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין לא בנסיבות התלויות בו. הוא שב וטוען טענה זו גם בדיון שלפני. לכאורה, די בכך כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי. שנית, בית המשפט המחוזי קבע בהלכה מנחה כי בשל השלכותיה מרחיקות הלכת של חזקת המסירה נכון יהיה לפרש את תנאיה באופן דווקני. כך נאמר "אינני בטוח שההזמנה שנשלחה למערער אכן נמסרה לו מקום ועל אישור המסירה של הדואר הרשום כ"לא נדרש" אין את פרטיו של הדוור, כפי שצריך להיות, הגם שיש חותמת של דואר ישראל כי הדבר נשלח. כאשר עסקינן בהוראת דין היוצרת חזקה כה מרחיקת לכת, צריך שהמסמך, הדואר הרשום, יהיה ממולא כהלכה כדי שיהיה ברור שהדואר הרשום אכן נשלח" (עפ"ת (ת"א) 47331-02-16 אהד דרייפוס נ' מדינת ישראל (10.3.16)). במקרה זה, מדובר באישור מסירה שצוין כי חזר בציון "לא נדרש" כאשר שמו הפרטי בלבד של הדבר צוין, לא צוינו פרטי הביקור ומועדיהם. בנסיבות אלה, ספק אם ניתן לראות במסמך זה כמסמך הממלא אחר דרישות תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי באופן המקיים לחובת הנאשם את חזקת המסירה.

6. לאור כל הטעמים האמורים מצאתי לקבל את הבקשה ולבטל את פסק הדין. אני קובע את התיק למענה לכתב האישום ליום 4.12.16 שעה 08.30.

ניתנה היום, י"ח אלול תשע"ו, 21 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.